

РЕШЕНИЕ

№ 2151

гр. София, 03.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **252** по описа за **2023** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във вр.чл.14 ал.3 изречение последно от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи /ЗСПЗЗ/.

Образувано е по касационна жалба на Общинска служба по земеделие /ОСЗ/ - Източна против Решение № 20048537 от 18.07.2022 г. на Софийски районен съд /СРС/, постановено по гр.д. № 21007/2018 г., предявена чрез адв. С. Й.- САК, с посочен съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, ап.5.

Твърди се, че съдебният акт е неправилен съгласно чл. 209, ал. 1, т. 3 АПК. Същият не е съобразен със събрания по делото доказателствен материал и не отговаря на духа и буквата на материалния и процесуалния закон. Прави се оплакване, че неправилно е разгледано в постановеното решение на СРС дали са налице мероприятия по смисъла на чл.10б ЗСПЗЗ, както и дали имотът е застроен или не, тъй като с оспореното решение на ОСЗ се отказва да бъде признато правото на собственост в съществуващи /възстановими/ стари реални граници на имотите, а не дали собствеността може да бъде реално възстановена или се следва обезщетение. Оспорва се изводът на СРС, че наследодателят на заявителите е бил собственик на процесните земи както и, че не е верен извода за недоказаност на фактическото завладяване на имота от страна на държавата, тъй като двата заявени имота са отчуждени като част от

имот с планоснимачен № 457, той самия отчужден за държавни и обществени нужди. Твърди се, че от административната преписка се установявало, че няма данни имотите да са внасяни в трудовокооперативни земеделски стопанства /ТКЗС/. Отделно, тезата се аргументира и с факта, че за имотът бил съставен акт за държавна собственост. Сочи се, че решението на СРС е неправилно, тъй като ОСЗ не разполага с функция по закон - да възстанови правото на собственост върху земя не по реда на ЗСПЗЗ, а по реда на другите реституционни закони - Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти /ЗВСОНИ/ - доколкото се касае за одържавен недвижим имот, а не за земеделска земя. Прави се оплакване от извода на съда, че не са налице пречки за възстановяване на правото на собственост. Искането е за отмяната на оспореното решение на СРС и отхвърляне на жалбата срещу решението на ОСЗ - Източна. Претендира се присъждането на разноски за двете инстанции.

В проведеното публично заседание по делото, касаторът се представлява от адв. С., която поддържа касационната жалба и оспорва отговора на ответниците. Моли, оспореното решение да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Претендира присъждането на разноски в производствата пред СРС и АССГ. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, претендиран от ответниците, като моли да бъде намален до предвидения минимален размер.

Ответниците М. И. Х., К. М. Г., Р. Т. В., В. Н. О., М. Н. Р., Х. И. Х., чрез общ процесуален представител адв. С. Ч. оспорват касационната жалба. Поддържат тезата, че постановеното от СРС решение е мотивирано, обосновано и постановено при пълнота на доказателствата. В хода по същество на спора твърди, че не е извършена процедура по отчуждаване на процесния имот, липсват данни за изплатени суми на общата наследодателка, както и че няма документи, които да удостоверяват собственост на държавата. Претендира присъждане на направените разноски по делото, в размер на 1300 лв. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от касатора.

Представителят на прокуратурата - прокурор Д. от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба, а оспореният съдебен акт за правилен и законосъобразен.

Административен съд София – град Х. касационен състав, като взе предвид твърденията на страните и с оглед предмета на служебна проверка, съобразно чл.218 от АПК, излага следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване акт. Разгледана по същество е неоснователна.

С Решение № 20048537 от 18.07.2022 г. на СРС, постановено по гр.д. № 21007/2018 г. е отменено Решение № 254 от 15.02.2018 г. на Общинска служба по земеделие „П.“, [населено място] /понастоящем ОСЗ – Източна/, с което е отказано възстановяване на правото на собственост на наследниците на Бона Т. С. в съществуващи /възстановими/ стари реални раници на следните имоти: 1. ливада с площ от 2,850 дка, четвърта категория, находяща се в землището на С., местността „Търницата“, част от имот с пл. № 457, к.л. 413 и 414, заявен с пореден номер 1 в заявлението и 2. нива с площ от 2,800 дка, четвърта категория, находяща се в землището на С., местността „Търницата“, част от имот с пл. № 457, к.л. 413 и 414, възстановено е правото на собственост на наследниците на Бона Т. С. в съществуващи /възстановими/ стари реални граници върху изчерпателно описаните имоти, находящи се в землището на С.,

а Общинска служба по земеделие Източна, на основание чл. 143, а ал. 1 АПК, е осъдена да заплати сумата от общо 850 лева, представляваща разноски в производството пред СРС.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени следните фактите:

Административната преписка е образувана със заявление вх. № 9400254/18.02.1992 г. от И. Х. С. - наследник на Бона Т. С., с което е поискал от ОСЗ П. възстановяване на собствеността върху земеделски земи в землището на [населено място], [община], в това число върху: ливада от 2,850 дка в местността „Търницата“ и нива от 2,800 дка в местността „Търницата“, находящи се в землището на С..

С Решение № 254/15.02.2018 г. на ОСЗ „П.“ е отказано възстановяване правото на собственост на наследниците на Бона Т. С. в съществуващи /възстановими/ стари реални граници на следните имоти:

1. ливада от 2,850 дка, четвърта категория, находяща се в землището на С., местността „Търницата“, съставляващ част от имот с пл.№ 457, к.л. 413 и 414, заявен с пореден № 1 от заявлението и установен с нотариален акт № 93, т.9 от 1925 год. С посочен мотив - имотът е част от бивш имот с пл.№ 457, отчужден с Указ № III- з.у.2306/43 г. на Ц. С. II за нуждите на летище С.. Под № 148 в списък № 2/43 г. на собствениците от [населено място], които имоти се отчуждават за разширение на Летище С., бил описан с планоснимачен номер, с име на собственика, квадратура, зона, еденична цена и обща сума;

2. нива от 2,800 дка, четвърта категория, находяща се в землището на С., местността „Търницата“, съставляващ част от имот с пл.№ 457, к.л. 413 и 414, заявен с пореден № 2 от заявлението и установен с нотариален акт № 14, т.3/1925 г. С посочен мотив-имотът е част от бивш имот с пл.№ 457, отчужден с Указ № III-з.у.-2306/43 г. на Ц. С. II за нуждите на летище С.. Под № 148 в списък № 2/43 г. на собствениците от [населено място], които имоти се отчуждават за разширение на Летище С., е описан с планоснимачен номер, с име на собственика, квадратура, зона, еденична цена и обща сума.

С Нотариален акт № 93, том IX, дело 2167 от 1925 г., наследодателят на ответниците по касация - Бона Т. С. придобила чрез договор за покупко-продажба имотите: 1. ливада в местността „Търницата“, с площ от 2,850 дка, както и 2. нива в същата местност („Търницата“), с площ от 2,800 дка.

С Указ № III-з.у.2306.1943 на Ц. С. II по предложение на министъра на войната, представено с доклад от 30 ноември под № III-ЗУ/2305 на основание чл. 21, 22, 23, 25 и 28 от Закона за земното устройство на въздухоплаването (отм.), е било постановено:

1. да се отчуждат и завземат безплатно черни пътища между нивите в землищата на селата В., Б., С. и С., влизащи в състава на Столична голяма община, с общо пространство 15 722 кв.м.;

2. да се отчуждат и завземат безплатно държавните имоти, попадащи в района на разширението на летище С., с общо пространство 68 953 кв.м.;

3. да се отчуждат и завземат срещу обезщетение частни имоти на жители на [населено място], възлизащи общо на 570 657 кв.м.;

4. да се отчуждат и завземат срещу обезщетение частни имоти на жители на [населено място], С., с обща площ 174736 кв.м.;

5. да се отчуждат и завземат срещу обезщетение частни имоти на жители НЗ [населено място].

С акт за държавна собственост № 13657 /3880/ от 11.11.1986 г. по преписка № РЗ-10991, Председателя на Изпълнителния комитет на общинския народен съвет „В. Л.“ С. е признан за държавна собственост летищния комплекс- С., с който са определени и границите на комплекса: разположен върху площ от 4375000 кв.м. от която 580 652 кв.м. застроена площ представляваща жил. сгради, административни сгради, разни видове съоръжения и др. и 3 794 527 кв.м. незастроена площ. От отбелязване от 25.08.1994 г. върху актът за държавна собственост се установява, че общата площ на летищен комплекс „С.“ е 4624000 кв.м., от които:

-МНО- 1764914 кв.м.;

-Министерство на транспорта-2311172 кв.м.;

-Общински земи-548000 кв.м. /ТОА С./.

Областният управител на област С. утвърдил акт № 09104 от 11.04.2016 г. за публична държавна собственост, както и акт за публична държавна собственост № 09122 от 25.04.2016 г. въз основа на съставеният по- рано акт от 1986 г. от ОБНС, за поземлен имот с идентификатор 68134.709.58 с площ от 20015 кв.м.

От удостоверение № 1293/1959 г. на отдел „Жилищно-комунален“, сектор -Ж.С.Д.И. при РНС „В. Л.“, издадено на Бона Т. С., се установява, че на основание § 22 от Правилника за прилагане на ЗОЕГПНС (отм.) процесите имоти били освободени от отчуждаване в полза на декларатора.

В Удостоверение № 453 по чл. 13, ал. 4 и 5 от ППЗСПЗЗ е отразено, че предвижданията на регулационен план за улици, ж.п. ареал и озеленяване не били реализирани.

За да формира извод за основателност на жалбата срещу решението на ОСЗ П., първоинстанционният състав е приел, че Решение № 254/15.02.2018 г., е валидно, като постановено от компетентен орган - Общинска служба по земеделие „П.“ /понастоящем ОСЗ – „Източна“/, подписано от всички членове на органа и издадено в изискуемата писмена форма. Мотивирано е, че в случая е доказано осъществяването на всички предпоставки по ЗСПЗЗ за настъпване на реституцията за бъде възстановена собствеността върху процесния недвижим имот в полза на наследниците на бившия собственик, а именно: Бона Т. С. е била собственик на спорната земеделска земя към момента на обобществяването, както и липсата на някоя от предвидените в ЗСПЗЗ пречки за реституиране на бившите земеделски земи по чл. 10, ал. 7 ЗСПЗЗ и чл. 10 „б“ ЗСПЗЗ. Съдът, се позовал на разпоредбата на чл.10, ал.1 ЗСПЗЗ и решение № 181 от 14.09.2011 г., постановено по гр.д. № 261/2010 г. по описа на ВКС, I ГО, като приел, че предназначението на земите следва да се преценява не към момента на реституцията, а към момента на отнемането им. Въз основа на приетите по делото доказателства и заключенията /основно и допълнително/, на съдебно- техническите експертизи, съдът приел, за установено, че процесите имоти са имали земеделски характер и са били извън строителните граници на [населено място] - съгласно §22 от Правилника за прилагане на ЗОЕГПНС (отм.), на което основание били освободени от отчуждаване в полза на декларатора описаните нива и ливада, не се отчуждават също незастроените недвижими имоти, които се намират извън строителната част на селата посочени в § 1, ал. 3, макар и да са включени в обсега на общия градоустройствен план, ако се използват като ниви, градини, ливади и др. и принадлежат на земеделски стопани, независимо от това, дали те са жители на същото село или не.

В оспореното решение е прието, че макар и имотите да са част от бивш имот с пл.№ 457, отчужден с Указ № III-з.у. 2306/1943 на Ц. С. II за нуждите на летище С., не е

настъпил отчуждителният ефект, тъй като по делото не са представени доказателства за фактическото му отчуждаване, а напротив- от Удостоверение № 1293/1959 г. на отдел „Жилищно-комунален“, сектор -Ж.С.Д.И. при РНС „В. Л.“, издадено на Бона Т. С., се установява, че на основание § 22 от Правилника за прилагане на ЗОЕГПНС /отм./ процесиите имоти били освободени от отчуждаване в полза на декларатора.

В допълнение, съдът се позовал и на заключението на съдебно-техническите експертизи, от които е установено, че е имотът представлява необработена, затревена и леко захрастена площ, без извършено в нея на повърхността каквото и да е надземно строителство, като същият не попада в кв. 2 по регулационен план на м. „Летищен комплекс- С.“.

В решението е прието още, че в случая е проведено и межинното производство по чл.11, ал.4 ППЗСПЗЗ /с издаването на заповед РД-64-82/06.10.2005 г., на кмета на район Студентски, СО, с която е било одобрено решение № 18 по Протокол № 11 от 20.09.2005 г., с което са определени свободните за застрояване площи за имота/, в рамките на което са издадени скица и удостоверение, което е и предпоставка за произнасяне относно начина на възстановяване на правото на собственост. Така, в удостоверението по чл. 13, ал. 5 ППЗСПЗЗ е отразено, че предвижданията на горесцитирания регулационен план за улици, ж.п. ареал и озеленяване не били реализирани, както и е направен извод, че свободна от застрояване е част с площ от 5043 кв.м., без отразени ограничения на собствеността, а застроена е част с площ от 1390 кв.м.

Съдът, счел че по делото не се установява пречката по чл. 10, ал. 7 ЗСПЗЗ за възстановяване на правото на собственост в стари реални граници, тъй като не е бил осъществен законен строеж към 01.03.1991 г. /момента на влизане в сила на ЗСПЗЗ/ или 2018 г. /датата на издаване на оспореното решение пред СРС/, съответно към тези дати да е било отстъпено право на строеж и законно разрешеният строеж да е бил започнал, както и да е реализирано мероприятие по чл.10 „б“, ал.1 ЗСПЗЗ. Обстоятелствата са приети за установени от приобщеното към доказателствата по делото- удостоверение по чл. 13, ал.4 и ал. 5 ППЗСПЗЗ, както и от приетото заключение на вещото лице Г. на съдебно-техническата експертиза. Съдът счел, че не е налице пречка за възстановяването на собствеността по чл. 10 „б“, ал. 1 ЗСПЗЗ.

Въз основа на данните по делото и посочените мотиви, съдът се произнесъл по същество на спора и с решението възстановил правото на собственост върху недвижими имоти в съществуващи /възстановими/ стари реални граници на наследниците на Бона Т. С. правото на собственост върху: 1. ливада с площ от 2,850 дка, находяща се в землището на С., местността „Търницата“, съставляващ част от имот с пл.№ 457, к.л. 413 и 414, заявен с пореден № 1 от заявлението и установен с нотариален акт от 1925 г. и 2. нива с площ от 2.800 дка, четвърта категория, находяща се в землището на С., местността „Търницата“, съставляващ част от имот с пл.№ 457, к.л. 413 и 414, заявен с пореден № 2 от заявлението и установен с нотариален акт от 1925 г. С оглед изхода от спора, ответникът по жалбата е осъден и да заплати направените от жалбоподателите разноски за производството в общ размер на 850 лв. за възнаграждения за работата на вещо лице.

Настоящият касационен състав намира от правна страна:

Решението на СРС е валидно и допустимо и правилно. В подкрепа на този извод следва да се посочи:

Съдът е упражнил дължимата проверка на Решение № 254/15.02.2018 г. на ОСЗ „П.“,

като е обсъдил критериите по чл.146 АПК - дали са налице основанията на закона за прогласяване на неговата нищожност, респективно отмяната му като незаконосъобразен. В настоящия случай СРС е разгледал и се е произнесъл по същество на административно-правния спор, като е изследвал дали обжалваното решение е постановено от компетентен административен орган и в предписаната от закона писмена форма, като окончателните му правни изводи са правилни.

Спорът между страните се свежда до това дали е доказано осъществяването на всички предпоставки по ЗСПЗЗ за настъпване на реституцията. В случая от събраните доказателства по делото се установява, че Бона Т. С. е била собственик на спорната земеделска земя към момента на отчуждаването, а също така не се установяват предвидените в ЗСПЗЗ пречки за реституиране на бившите земеделски земи по чл. 10, ал. 7 ЗСПЗЗ и чл. 10 „б“ ЗСПЗЗ. Административният орган ОСЗ- П. е следвало да се произнесе с решение по реда на чл.14 ал.3 от ЗСПЗЗ за възстановяване на двата имота - в съществуващи /възстановими/ стари граници.

Съобразно разпоредбата на чл.10, ал.1 ЗСПЗЗ, възстановяват се правата на собствениците или на техните наследници върху земеделските земи, които са притежавали преди образуването на трудовокооперативни земеделски стопанства или държавни земеделски стопанства независимо от това дали са били включени в тях или в други образувани въз основа на тях селскостопански организации.

Съгласно чл.10, ал.4 ЗСПЗЗ, възстановяват се правата на собствениците върху земеделските земи, когато те са отнети неправомерно.

По силата на чл.10, ал.7 ЗСПЗЗ, възстановяват се правата на собствениците върху земеделски земи, притежавани преди образуването на трудовокооперативни земеделски стопанства, държавни земеделски стопанства, независимо от това дали са били включени в тях или в други, образувани въз основа на тях селскостопански организации и включени в границите на урбанизираните територии (населени места), определени с подробен устройствен план или с околоръстен полигон, освен ако върху тях при спазване на всички нормативни изисквания са построени сгради от трети лица или ако е отстъпено право на строеж и законно разрешеният строеж към 1 март 1991 г. е започнал.

Възстановяването на собствеността се извършва по реда на чл. 14, ал. 1, т. 1., която предвижда, че Общинската служба по земеделие се произнася с решение за възстановяване на правото на собственост върху земи в съществуващи или възстановими на терена стари реални граници. В решението се описват размерът и категорията на имота, неговото местоположение /граница, съседни/ и ограниченията на собствеността с посочване на основанията за това. Към решението се прилага скица на имота. Аналогична е разпоредбата и на чл.18ж Правилника за приложение на Закона за собствеността и ползуването на земеделските земи /ППЗСПЗЗ/. Влязлото в сила решение, придружено със скица, освен случаите по чл. 10, ал. 7, удостоверява правото на собственост и има силата на констативен нотариален акт за собственост върху имота. Когато с решението се възстановява правото на собственост върху земеделска земя на починал собственик, решението се издава общо за неговите наследници.

Дяловете на наследниците се определят съгласно Закона за наследството, без да се посочват в решението.

Реституцията на земеделски земи и гори се извършва по административен ред. Органът, натоварен с възстановяване на правото на собственост, е общинската служба по земеделие по местонахождението на подлежащия на възстановяване имот. Функциите ѝ са изчерпателно изброени в нормата на чл. 33, ал. 2 ЗСПЗЗ. Производството се развива между административния орган и направилния искане за реституция, поради което е едностранно. В него не се разглеждат спорове за собственост.

Всички реституционни производства, извън случаите, когато реституционният ефект настъпва по силата на закона, в това число и това по ЗСПЗЗ, са разписани като административни производства, като целят разрешаване на исканията и спорните въпроси.

В случаите, когато поради настъпилите промени в статута на земята бившата земеделска земя е попаднала в строителните граници, производството по възстановяване на собствеността се предхожда от производството по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ, целящо установяването на настоящия регулационен/устройствен статут и идентификация на имота, съответно установяването на правоизключващите реституцията обстоятелства по чл. 10, ал. 7 и чл. 10 „б“, ал. 1 от ЗСПЗЗ, които имат значение за произнасянето на административния орган по възстановяване на собствеността. Производството по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ не е самостоятелно, а подчинено на режима на реституционното производство. Граждани и организации, с изключение на претендиращите възстановяване на правото на собственост върху земеделски земи и подали заявление за това, не могат да обжалват по реда на АПК заповедите на кметовете на общини по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ за определяне на застроената част от имоти, намиращи се в границите на урбанизирани територии /виж Тълкувателно решение № 5 от 18.10.2011 г. на ВАС по т. д. № 8/2010 г./.

Земеделска реституция се развива между органа и заявителя, който е собственик на имотите, съответно наследник на посоченото в заявлението правоимащо лице, като съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от ППЗСПЗЗ, подаденото заявление от едни наследник ползва всички останали наследници.

Съгласно чл.14, ал.3 ЗСПЗЗ, решенията на общинската служба по земеделие могат да се обжалват пред районния съд, чието решение може да се обжалва с касационна жалба пред съответния административен съд, по реда на АПК.

Така, както е приел и СРС, установява се от Нотариален акт № 93, том IX, дело 2167 от 1925 г., че наследодателят на ответниците по касация - Бона Т. С. придобила чрез договор за покупко-продажба имотите: 1. ливада в местността „Търницата“, с площ от 2,850 дка, както и 2. нива в същата местност „Търницата“, с площ от 2,800 дка.

В случая следва да се допълни и посочи ясно, че по отношение на визираните земи е настъпил отчуждителният ефект. Те са част от бивш имот с пл.№ 457, отчужден с Указ № III-з.у. 2306/1943 на Ц. С. II за нуждите на летище С..

С акт за държавна собственост № 13657 /3880/ от 11.11.1986 г. е призната за държавна собственост летищния комплекс- С., с който са определени и границите на комплекса, като са утвърдени от Областният управител на област С. актове за публична държавна собственост през 2016 г.

Върховния касационен съд е имал възможност да постанови, че „Имотите, за които не са изпълнени изискванията на ЗОНИДОП (отм.), могат да се считат отчуждени при фактическото им отнемане, когато това е станало при действието на същия закон за мероприятие, свързано с прогласената обществена полза и основанието на спешността на завладяването по чл. 54 и сл. ЗОНИДОП (отм.). Не може да се приравни на отчуждаване по този закон фактическо отнемане на имота за други мероприятия след преустановяване на неговото действие.

В чл. 10, ал. 1 ЗСПЗЗ е посочено, че се възстановява собствеността на земите, притежавани преди образуване на ТКЗС, без обаче включването им в ТКЗС да е посочено като условие за възстановяването на собствеността - земите се възстановяват „независимо от това дали са били включени в ТКЗС или в други образувани въз основа на тях селскостопански организации“. Земите се възстановяват, дори и да не са земеделски, ако са отнети като такива. Предназначението на земите следва да се преценява не към момента на реституцията, а към момента на отнемането им“/виж Решение № 181 от 14.09.2011 г. на ВКС по гр. д. № 261/2010 г./.

По силата на чл.54 от отменения ЗОНИДОП „Когато има спешност за завладяване земи, които подлежат на отчуждение, спешността се прогласява специално съ Княжески указъ.“

Такава спешност е прогласена с т.7 на Указ № III-з.у. 2306/1943 на Ц. С. П. Същият е изрично постановен на основание чл.54 от ЗОНИДОП вр. чл. 21,22,23,25 и 28 от Закона за земното устройство на въздухоплаването.

По силата на следващите чл.55 - 60 от посоченият Закон се регламентира реда и начина за изплащане на обезщетение на собствениците, като е предвидено обезщетението да се предаде за пазене, като е предвидено и как следва да се процедира, когато претенцията на собствениците надхвърля определеният размер на обезщетението.

С оглед установената липса на данни за заплащане на съответното обезщетение и съобразно посочената съдебна практика следва да се приеме, противно на изложеното в първонистанционното решение, че имотът е бил фактически отчужден. Същият е фактически отнет и това обстоятелство е безспорно по делото. Именно въз основа на това е постановен впоследствие и акт за държавна собственост № 13657 (03880)/ 11.11.1986 г. Обстоятелството, че видно от Удостоверение № 1293/1595 на отдел „Жилищно комунален“ сектор Ж.С.Д.И. при РНС „В. Л.“, имотите са били освободени от отчуждаване не променя посоченият извод, доколкото същите са продължили да бъдат владение на държавата и оттогава неизменно част от нейния патримониум, като последователно са били прехвърлени в оперативно управление от летищен

комплекс- С. към министерство на транспорта и към министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията.

Посоченото обстоятелство по никакъв начин не променя, а напротив обосновава извода за приложимост на ЗСПЗЗ към спорното производство. Собствеността върху имотите не е била възстановена на правоимащото лице преди същите да бъдат включени в общата земеделско-планова или териториално-устройствена икономическа политика на държавата, а са продължили да бъдат стопанисвани и управлявани като отнета държавна собственост и в годините след смяната на царски режим в страната. И така – до ден днешен.

В този смисъл от решаващо значение за изхода от спора е дали процесните земи представляват земеделски земи към момента на отнемането им и дали са налице другите отрицателни предпоставки на ЗСПЗЗ ограничаващи реституционната претенция към настоящият момент.

Законосъобразно, въз основа на приетите доказателства СРС е установил по категоричен начин, че към момента на отчуждаването процесните имотиливада от 2,850 дка, четвърта категория, и нива от 2,800 дка, четвърта категория, находящи се в землището на [населено място] местността „Търницата“ са били земеделска земя, поради което попадат в предметния обхват на ЗСПЗЗ. Заявлението за реституция на имотиливада и нива, не подлежи на разглеждане по реда на ЗВСВНОИ по ЗУТ, ЗПИНМ, ЗБНМ, ЗДИ и ЗС, противно на твърдяното в касационната жалба.

Правилно и законосъобразно е приета липсата на някоя от предвидените в ЗСПЗЗ пречки за реституиране на бившите земеделски земи по чл. 10, ал. 7 ЗСПЗЗ /при спазване на всички нормативни изисквания са построени сгради от трети лица или ако е отстъпено право на строеж и законно разрешеният строеж към 1 март 1991 г. е започнал/ и чл. 10 „б“ ЗСПЗЗ /намиращи се в границите на урбанизираните територии /населени места/ или извън тях и са застроени или върху тях са проведени мероприятия, които не позволяват възстановяване на собствеността/. От приобщените доказателства по делото - удостоверения по чл. 13, ал.4 и ал. 5 ПЗСПЗЗ, както и от приетото заключение на вещото лице Г. от съдебно-техническата експертиза по категоричен начин се установява липсата на обстоятелства, които да преграждат пътя на възстановяване на собствеността на процесните недвижими имоти във връзка с посочените обстоятелства.

Противно на твърдяното в касационната жалба а- районният съд не е нарушил процесуалните правила по събиране на допустимите и относими към спора доказателства, подробно е обсъдил доводите на страните. И на двете страни е дадена еднаква възможност да упражнят процесуалните си права. Предвид изложеното в предходната част на настоящото решение, неоснователно е и оплакването, че съдът е изложил неотносими и неправилни мотиви. В мотивите на съдебното решение е направено подробно изложение на установените от събраните по делото фактически обстоятелства. При постановяване на

решението си СРС се е позовал на събраните в хода на делото доказателства и е извършил цялостна проверка на обжалваният административен акт.

При този изход на спора - ответниците имат право на съдено-деловодни разноски, като същите са предявени - за адвокатско възнаграждение в размер на 1300 лв. Липсата на представени доказателства за договорени и сторени разноски пред настоящата инстанция обаче, налага извода, че същите не следва да се присъждат.

С оглед изложеното и на основание чл. 221 ал.2 от АПК, Административен съд София – град Х. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20048537 от 18.07.2022 г. на Софийски районен съд, постановено по гр.д. № 21007/2018 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

Членове:

1.

2.